

Vlaams
Parlement

stuk **1529** (2011-2012) – Nr. 2
ingediend op 26 maart 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende wijziging van het tarief
op het recht op verdelingen en gelijkstaande overdrachten

Amendementen

AMENDEMENT Nr. 1

**voorgesteld door de heren Sas van Rouveroi, Dirk Van Mechelen,
Marino Keulen en Bart Tommelein**

Artikel 2**Dit artikel vervangen door wat volgt:**

“Art. 2. Artikel 109 van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 109. §1. Het recht wordt op 1 t.h. vastgesteld voor:

- 1° de gedeeltelijke of gehele verdelingen van onroerende goederen;*
- 2° de afstanden onder bezwarende titel, onder mede-eigenaars, van onverdeelde delen in onroerende goederen;*
- 3° de omzetting bedoeld in artikel 745quater en 745quinquies van het Burgerlijk Wetboek, zelfs indien er geen onverdeeldheid is.*

§2. Ingeval de onroerende goederen waarvan sprake in 1° en 2° van paragraaf 1 worden verdeeld onder echtgescheidenen binnen een jaar na de echtscheiding, wordt het recht vastgesteld op 0 t.h.”.

VERANTWOORDING

“Mensen die uit de echt scheiden, moeten meestal een moeilijke en harde periode doorstaan. [...] Wanneer de woning in eigendom is van de beide (ex-)partners, is de verdeling ervan een bijzonder netelige kwestie. Naast de emotionele geladenheid die een dergelijke verdeling met zich meebrengt, heeft ze ook een financieel gevolg dat niet te onderschatten is en dat voor extra problemen kan zorgen. Die financiële component [...] wordt nog eens verzaagd door de belasting van 1 percent registratierechten die wordt geheven bij een verdeling van onroerende goederen.”.

Met deze woorden lichtten zes Vlaamse volksvertegenwoordigers van CD&V in februari 2004 een voorstel van decreet toe waarmee ze het zogenaamde verdeelrecht wilden hervormen. Eigenlijk haalden ze hun mosterd in een brochure waarmee sp.a-spirit zichzelf als ‘Ideeënfabriek’ in de markt trachtte te zetten. Onder de titel ‘Geen extra belastingen op je huis als je uit elkaar gaat’, noemde de toenmalige voorzitter van die partij dit verdeelrecht “een belasting op tegenspoed. Op zo’n moment spuwt de overheid de mensen in het gezicht. Zelfs de meest fervente democraat, overtuigd van de noodzaak van belastingen, slaat dan aan het twijfelen.” (Knack, 4 februari 2004).

Deze motivering geldt vandaag nog onverkort. Meer nog, een snelle zoekopdracht op internet levert massaal de wetenschappelijke bewijzen en schrijnende getuigenissen dat een echtscheiding de kans op armoede verhoogt. Twee voorbeelden: de Universiteit Antwerpen toonde aan dat gescheiden moeders met jonge kinderen meer in armoede belanden dan het gemiddelde gezin. Een Nederlands onderzoek stelt dat in 16 percent van de gevallen het inkomen na een scheiding onder de armoedegrens zakt, terwijl van de stabiele echtparen in een jaar maar 2 percent arm wordt. Door de verhoging van het verdeelrecht met 1 percent berooft de Vlaamse Regering mensen die zich al in moeilijke omstandigheden bevinden, in de meeste gevallen van meer dan een maandloon. Reken even mee: een gemiddelde woning in Vlaanderen is al snel 250.000 euro waard. De verhoging van het verdeelrecht met 1 percent kost wie het moet betalen dus 2500 euro extra.

Scheiden doet lijden: verdriet, gevoelens van mislukking, woede, frustratie, ongeluk. De Vlaamse Regering voegt daar nu een extra financiële straf aan toe als er een huis verkocht moet worden. Een huis waarvan ze op de aankoop prijs eerst al eens 10 percent registratierechten heeft geïnd.

Met dit amendement wordt deze onrechtvaardigheid rechtgezet.

■

AMENDEMENT Nr. 2

**voorgesteld door de heren Felix Strackx en Erik Tack
en mevrouw Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt**

Artikel 2/1 (nieuw)

Een artikel 2/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 2/1. Aan artikel 109 van hetzelfde wetboek, vervangen door de wet van 23 december 1958 en gewijzigd bij de wet van 14 mei 1981, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Ingeval de onroerende goederen bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, worden verdeeld onder voormalige echtgenoten binnen een jaar na de echtscheiding, wordt het recht vastgesteld op 0 t.h.”.”.

VERANTWOORDING

Dit amendement grijpt terug naar een voorstel van decreet van 26 februari 2004 (*Parl. St.* VI. Parl. 2003-04, nr. 2162/1) van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer en anderen.

Mensen die scheiden, maken meestal een moeilijke en harde periode door. Op allerlei terreinen moeten er oplossingen worden gevonden: de administratieve rompslomp moet gebeuren, kinderen, ouders, familie en vrienden moeten worden ingelicht, verhuisplannen moeten worden gemaakt enzovoort.

Wanneer de woning in eigendom is van de beide (ex-)partners, is de verdeling ervan een bijzonder netelige kwestie. Naast de emotionele geladenheid die een dergelijke verdeling met zich meebrengt, heeft ze ook een financieel gevolg dat niet te onderschatten is en dat voor extra problemen kan zorgen. Die financiële component is het logische gevolg van de inherente waarde van de te verdelen woning (uitkoopsom), maar wordt nog eens verzawaard door de belasting van 1 percent registratierechten die wordt geheven bij een verdeling van onroerende goederen, ingevolge artikel 109 van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Grifffierechten.

In de sp.a-spirit-campagne ‘Ideeënfabriek’, kwam dat thema al in 2004 in de publiciteit, onder andere onder de titel ‘Geen extra belastingen op je huis als je uit elkaar gaat’. De toenmalige sp.a-partijvoorzitter is in een interview in Knack van 4 februari 2004 daar verder op ingegaan en stelde: “Eigenlijk is dat een belasting op tegenspoed. Op zo’n moment spuwt de overheid de mensen in het gezicht. Zelfs de meest fervente democraat, overtuigd van de noodzaak van belastingen, slaat dan aan het twijfelen.”.

In het programma van sp.a lezen we onder punt 194: “De registratierechten op de verdeling van een woning bij echtscheiding moeten worden afgeschaft. De partner die de woning overkoopt, moet op het andere deel registratierechten betalen, terwijl er al registratierechten betaald zijn bij de aankoop. Men mag de mensen geen twee keer laten betalen.”.

Omdat de indieners van dit amendement het daarmee eens zijn, en omdat het Vlaams Parlement ten volle bevoegd is om dit idee direct in de praktijk te brengen, wordt voorgesteld om artikel 109 van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Grifffierechten aan te passen door het tarief, bij verdeling van onroerende goederen naar aanleiding van een echtscheiding, te wijzigen van 1 naar 0 percent.

■